

altså mellem rederierne og Sømandenes Forbund osv. – blev indgået nye overenskomster, som tog hensyn til den betragtelige skattelettelse, der forelå. Mange i Folketinget krydsede fingre for, at det nu også kunne lade sig gøre. Vi var heldige. Det var en succes.

Derfor bør finansministeren sørge for, at dette kæmpeområde med alle de statsansatte bliver underlagt samme behandling, nemlig at Folketinget vedtager en betragtelig skattelettelse, og at man så i overenskomstforhandlingerne sørger for, at de aftalte bruttolønninger justeres i forhold til skattelettelserne, så medarbejderne fortsat har den samme nettoløn, selv om vi har fået sat bruttoudgiften for staten ned.

Så kan staten og Folketinget være med til at skabe nøjagtig den samme udvikling for det private arbejdsmarked og for den kommunale sektor, og så kan vi gavne dansk erhvervslivs konkurrenceevne ganske betragteligt, fordi bruttolønudgifterne bliver sat ned, samtidig med at medarbejderens nettoløn bliver bevaret som følge af skattelettelsen.

Det er en mulighed, man kun har hvert andet år, når der er overenskomstforhandlinger, og derfor skal vi i Fremskridtspartiet gentage, at det burde finansministeren lægge sig på sinde og gå i brechen for og sørge for at gennemføre.

Så har der i dag været talt meget om tryghed i ansættelsen og bedre arbejdsmiljø, og Enhedslisten er jo ikke bange for at gå linen fuldstændig ud og konstatere, at der skal et kæmpestort personale til at løse alle de opgaver, der er i den offentlige sektor. Uanset hvad politikerne måtte formulere og sætte i gang af absurde projekter, så skal der bare ansættes folk.

Man bruger det slet skjulte argument, at så længe der er arbejdsløse, kan man lige så godt lade dem være offentligt ansatte. Når man tager i betragtning, at vi altså har fået næsten 20.000 flere offentligt ansatte, mens finansministeren har været finansminister, er der bestemt ikke brug for at ansætte flere. Efter Fremskridtspartiets opfattelse er der tværtimod brug for, at der bliver færre i den offentlige sektor.

Ikke sådan at forstå, at man skal gå i gang med store fyringsrunder, men sådan at forstå, at man skal ændre de pågældendes ansættelsesforhold fra at være statsligt ansatte til at være privat ansatte. Der skal med andre ord privatiseres ganske kraftigt og betragteligt.

Derefter skal Folketinget lade være med at opdigte nye opgaver, som den offentlige sektor skal tage sig af. I stedet skal man begrænse de

opgaver, begrænse den regulering, begrænse den måde, hvorpå den offentlige sektor driver klapjagt på almindelige borgere, hvad enten det er skattevæsenet eller miljømyndighederne, og så give borgerne langt større frihed.

Vi skal huske på, at hver eneste gang vi ansætter en medarbejder i det offentlige, så ønsker vedkommende et stort skrivebord, en computer og et kontor osv. med alt, hvad der hører til. Det er meget dyrt. Og aldrig så snart har vi ansat vedkommende, før vedkommende ønsker kolleger, og lige så snart de pågældende er ansat, skal de bevise deres berettigelse. Så opfinder man alle mulige opgaver, som ingen mennesker nogen sinde havde forestillet sig, at det offentlige skulle tage sig af.

Så der er nok at se til for finansministeren, når finansministeren som arbejdsgiver og som den, der skal forhandle på arbejdsgivernes vegne, skal indgå nye overenskomster med de statsansatte. Vi ønsker finansministeren held og lykke, og så håber vi, at finansministeren af egen drift vil indføre den ordening, at overenskomstresultatet bliver forelagt til godkendelse i Folketingets Finansudvalg, så finansministeren kan sikre sig, at der er parlamentarisk opbakning bag det forhandlingsresultat, der er blevet opnået.

Til slut skal jeg, hvad der næppe kommer som nogen overraskelse for Enhedslisten, blot meddele, at Fremskridtspartiet ikke kan støtte nogen af de pinde, der er i Enhedslistens dagsorden, al den stund at Enhedslistens forudsætning er, at den offentlige sektor ikke alene skal være så stor, som den er i dag, men også skal være større. Fremskridtspartiet har det modsatte synspunkt.

Ole Donner (DF):

I Dansk Folkeparti mener vi, at forespørgslen i dag kommer på et uheldigt tidspunkt. Vi mener, at den kan påvirke forhandlingerne i negativ retning. I Dansk Folkeparti går vi ind for, at det fortsat er regeringen, der fører de forhandlinger, og ikke Folketinget. At der så kunne gøres nogle forbedringer af den måde, hvorpå de bliver godkendt, som også hr. Kim Behnke var inde på, kan vi være meget enige i. Men som hovedsynspunkt går vi ind for, at det system fortsætter, frem for at vi her i Folketinget åbenlyst diskuterer, hvad de forskellige mener.

Jeg var lige ved at sige, at jeg havde tillid til finansministerens evner til at forhandle, men skal så henvise til det, finansministeren indledte med at sige: Han gik bl.a. ind for, at der skulle